

han meente. Jeg har tænkt mig, at den høit-ærede Minister meente, at Slden fra dette Vaaben var saa ubetydelig, at man ligesaa godt kunde bruge Kolben som Løbet, eller at man ligesaa godt kunde gaae løs paa Fjenden med Bajonnetten, som med Løbet. Jeg veed ikke ret, hvad han meente, men naar den høit-ærede Minister siger, at Bagladegeværet er af overordentlig stor Betydning for Besidderen, vil jeg sige, at dette har været Tilfældet med alle Gøværer, ligesaa de allerfuldkomneste Gøværer, der første Gang bleve brugte. Man veed, at f. Ex. i Slaget ved Pavia 1525 var det navnlig Anvendelsen af de høit ufuldkomne Musketter, der maatte støttes paa Jorden, som gave Østerrigerne Seiren i Hænderne. Et Gøvær kan altid være Soldaten lige precieust, hvad enten det lades bagfra eller forfra, naar man til en vis given Tid kun lader det enten paa den ene eller den anden Maade. Naar den ærede Minister siger, at vi have et Forspring for de andre Magter paa Grund af den Krig, vi have ført, og de Erfaringer, vi der have høstet, saa vil jeg dertil bemærke, at man meget godt kan tilegne sig Erfaringer andestedsfra, og at man altsaa ikke selv behøver at gjøre dem; ja undertiden ere de Erfaringer, man selv gjør, ikke altid dem, man bedst benytter. Da Frankrig begyndte at bygge sin Pantserflaade, havde den ikke ført nogen Søkrig; vel havde den under Krimkrigen sendt nogle Kanonbaade til det sorte Hav, men det var ogsaa det Hele. Den Gang, det satte „la Gloire“ paa Stabelen, havde det som sagt ikke ført nogen Søkrig. Jeg troer altsaa ikke, at man behøver selv at have gjort Erfaringer, men at man meget vel kan benytte Andres. Hvad den ærede Ministers Øtringer om Cavalleriet angaaer, da kan jeg ikke være enig med ham i adskillige af hans Udtalelser i denne Henseende. Jeg troer ikke, at det er rigtigt at bevæbne Cavalleriet med Sthdevaaben; efter min Mening ophører det med at være Cavalleri, det vil sige godt Cavalleri, saasnart man gjør det til, hvad Tydsterne kalde, jeg troer, det er „Splitterwaffen“. Den ærede Minister gif tilbage i Tiden og yttrede, at det var Dragonernes oprindelige Bestemmelse at være baade Infanterister og Cavallerister. Dette er ganske rigtigt, og jeg

kunde gaae meget længere tilbage, nemlig til de gamle Romere, hvor Cavalleriet kaldtes celeres — ja, jeg er rigtignok ikke meget stærk i Latinen, men jeg troer dog, at det var saaledes, det heed, og at Ordet betyder „de Hurtige“; i alt Fald bleve de benyttede paa begge Maader, baade som Infanterister og Cavallerister. Man har i det Hele havt mange Projecter med Cavalleriet. Man har villet have, at Dragonerne skulde være let Cavalleri; man har ogsaa havt det Projekt, at enhver Cavallerist skulde have en Infanterist bag paa Krydset, men man har opgivet det Altsammen, og er bleven staaende ved, at Cavalleriet kun skal være Cavalleri. Naar det er blevet anført af det ærede Medlem for Sørs Amts 4de Balgkreds (Holstein), saavidt jeg forstod ham, at i sidste Krig skulde det preussiske Cavalleri have fordrevet det østerrigske fra forskjellige Steder, fordi det først gif over til Angreb med blanke Vaaben, efter at have bragt det i Uorden ved at flyde paa det, saa siger jeg: Lad os først see en Bekræftelse herpaa, naar vi først faae den sidste Krigs Historie, det vil da sige, en Krighistorie, som man kan stole paa. Vil man benytte Cavalleriet, maa man lægge Vægt paa dets Hurtighed, og selv den Omstændighed, at et Cavalleri har holdt sig en Tid ved sin Sld og oppebiet et Angreb, kan dog ikke godtgjøre, at det i Længden kan staae sig paa denne Maade; thi Cavalleriet er et offensivt Vaaben og kan ikke modtage nogen Tjeneste paa staaende Fod. Det maa først sætte sig i Bevægelse, og først efter at det har været i lang Tid i denne Bevægelse, kan det opnaae nogen Virkning ved sine Choc. Den ærede Krigsminister udtalte, at det vilde være ønskeligt at Cavalleriet blev bevæbnet med de omtalte Sthdevaaben, for hurtigt at kunne besætte Punkter, der laae langt fremme, og holde disse i nogen Tid, og han anførte, at denne Methode er anvendt i den amerikanske Krig. Med al Respect for Amerika og al Respect for, hvad den ærede Minister der nærmere eller fjernere har havt for Sie, kan jeg dog ikke fordølge som min Mening, at Amerikanerne bryndte deres Krig med saa ufuldkomne Kampmidler, at man let kan tænke sig, at Krigen ikke altid blev ført, som den burde, men som den kunde, og at de derfor